

Full diocesà

30 de març del 2025

p5 — Càritas Diocesana aprova els seus pressupostos

p6 — El Papa és donat d'alta i seguirà la seva recuperació al Vaticà

Catalunya Religió

Jubileu i mil·lenari: Montserrat acull 600 consagrats

El dia 15 de març l'abadia de Montserrat fou el punt de trobada de sis-centes persones consagrades que respongueren a la convocatòria de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), entre elles vuitanta-una de la nostra diòcesi de Vic. Amb el lema de l'Any Jubilar «Pelegrins d'esperança», aquesta jornada esdevingué un testimoni de la vitalitat i l'esperança que caracteritzen la vida consagrada.

L'acolliment d'aquesta multitudinària trobada a Montserrat fou possible gràcies a la col·laboració de diverses institucions i, especialment, dels delegats i delegades diocesans de Vida Consagrada. La comunitat benedictina de Montserrat acompanyà l'organització de l'acte, emmarcat en les celebracions del Mil·lenari de Montserrat que se celebren aquest any 2025.

El pelegrinatge de l'URC suposà un pas endavant en el treball conjunt amb els superiors i superiores de les comunitats religioses de Catalunya. La trobada serví per a enfortir els llaços entre els diversos ordes i congregacions presents al territori, afavorint nous espais de diàleg i comunió.

En la seva homilia, el nostre bisbe, Romà Casanova, va reflexionar sobre el passatge del Deuteronomi (Dt 26,16-19) en què Moisès exhorta el poble d'Israel a mantenir-se fidel als camins del Senyor, complint els seus decrets i manaments. El bisbe va destacar que aquesta crida a la fidelitat no és solament una obediència externa a unes normes, sinó una resposta d'amor a Déu, que ha escollit el seu poble i el convida a viure segons la seva voluntat.

(Continua a la p. 4.)

«Aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu»

Diumenge IV de Quaresma / Cicle C

Lectura primera

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

(5,9a.10-12)

Salm responsorial

Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.

[33]

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

(5,17-21)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà

cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare. [...]

(15,1-3.11-32)

«Nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu»

«Aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida»

Andrey Castrillón, prev.

Lluc és conegut com l'evangelista de la misericòrdia, perquè ressalta l'amor incondicional de Déu, fet visible en Jesús, que acull pecadors i marginats. Aquesta actitud provoca la crítica dels fariseus: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús hi respon amb tres paràboles —l'ovella i la moneda perdudes, i el fill pròdig—, que mostren la joia que hi ha quan es retroba el que semblava perdut. En la litúrgia d'avui llegim l'última d'aquestes paràboles, que ens revela com és Déu: pacient, amatent i ple de tendresa. La història del pare misericordiós ens mostra que el seu amor no segueix la lògica humana de la justícia, sinó que es fonamenta en la gratuïtat, el perdó i l'alegria del retrobament.

En el fill petit veiem la condició humana que, seduïda per la il·lusió de la llibertat lluny del Pare, acaba descobrint la seva fragilitat i misèria. La seva conversió neix del record de la bondat del pare i la confiança en el seu perdó. El fill gran, en canvi, representa una altra forma d'allunyament: encara que ha estat sempre a casa, el seu cor no ha descobert la joia de viure amb el pare. El seu ressentiment el porta a no reconèixer el seu propi germà i a no compartir l'alegria del pare.

El relat no dona cap conclusió perquè ens situem dins la història. Si ens reconeixem en el fill petit, trobem en Déu un Pare que ens espera amb els braços oberts. Si som com el fill gran, ens queda el repte de decidir si volem acollir la misericòrdia de Déu i compartir la seva alegria o tancar-nos en el nostre orgull. La invitació a entrar a la festa queda oberta i la resposta depèn de cada un de nosaltres.

La imatge

L'abraçada del Pare que acull el fill que torna a casa després d'haver gastat els béns familiars amb dones que no estimen, és allò que se sol recordar de la paràbola d'avui.

Però no passem pantalla, ans aprofundim: què vol dir que Déu és Pare àdhuc dels qui se n'han apartat, que allò que dona no ho trobem enlloc més, si covem en el cor enveja per no ser reconeguts més que altres.

Retorn del fill pròdig (?) (1835-91)
Carlos Luis de Ribera

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

31 dilluns

—Santa Balbina, verge
Is 65,17-21 / Salm 29 / Jo 4,43-54

1 dimarts

—Sant Hug, bisbe
Abril, consagrat als Dolors i Soledat de Maria
Ez 47,1-9.12 / Salm 45 / Jo 5,1-16

2 dimecres

—Sant Francesc de Paula, fund.
—Santa Maria Egípcíaca, penitent
Is 49,8-15 / Salm 144 / Jo 5,17-30

3 dijous

—Sant Sixte I, papa
Ex 32,7-14 / Salm 105 / Jo 5,31-47

4 divendres

Dia d'abstinència
—Sant Plató, monjo
Sa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30

5 dissabte

—Sant Vicenç Ferrer, dominic
Jr 11,18-20 / Salm 7 / Jo 7,40-53

6 diumenge V de quaresma / cicle C

—Santa Gal·la
Is 43,16-21 / Salm 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11

Catalunya Religió

La fidelitat a Déu, camí d'esperança i plenitud

(Prové de la p. 1)

El bisbe Romà va subratllar que, com a cristians, també som cridats a aquesta fidelitat, que es manifesta en una adhesió sincera a la Paraula de Déu i en una vida coherent amb la fe que professem. La relació amb Déu no es pot limitar a un simple compliment de preceptes, sinó que ha de néixer d'un cor transformat per la gràcia i disposat a viure l'Evangeli cada dia.

A més, va posar en relleu que aquesta fidelitat comporta una missió concreta enmig del món: ser testimonis d'esperança i d'amor. Això implica treballar per la justícia, per la pau i per la comunió entre les persones, especialment dins la comunitat cristiana i en el si de la Vida Consagrada. Va animar els

presentes a renovar el seu compromís amb Déu i amb l'Església, recordant que la resposta de cadascú a aquesta crida és fonamental per a la vitalitat de la comunitat eclesial.

Va cloure la seva homilia destacant que la fidelitat a Déu no és una càrrega, sinó un camí de plenitud i de joia, perquè ens permet de viure en sintonia amb el projecte diví i experimentar la seva presència en la nostra vida.

Acabada la celebració, i a la mateixa basílica, es va escoltar l'acolliment i salutació de la jornada de la presidenta de l'URC i les paraules del pare abat de Montserrat. A continuació es va compartir un dinar de fraternització de tots els participants. A la tarda hi hagué ocasió de visitar el museu i el nou espai immersiu sobre l'espiritualitat i l'exposició del mil·lenari.

Participació en la trobada d'ecoparròquies

La tercera trobada va tenir lloc el dissabte dia 8 de març a la parròquia de Santa Magdalena de Lleida coincidint amb el Dia Internacional de la Dona, en la qual la Comissió Diocesana per l'Ecologia Humana del bisbat de Vic va participar, juntament amb una trentena de representants de la Xarxa d'Ecoparròquies. La presència del bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez Valls, va ser molt benvinguda.

Vingué després una conferència de la psicòloga lleidatana Marta Trepà, que se centrà en el paper de la dona en relació a tenir cura dels altres, en la part emotiva, en l'acompanyament, en la contemplació de la creació, tocant també temes de valoració de la dona a nivell familiar i professional.

La Xarxa d'Ecoparròquies fa un treball extraordinari tenint com a referent l'encíclica del papa Francesc *Laudato si'*, punt de trobada entre creients i no tan creients. Ens sembla molt interessant compartir el seu enllaç: www.justiciaipau.org/ecoparroquies

Càritas Diocesana aprova els pressupostos del 2025

El divendres 7 de març Càritas Diocesana de Vic va celebrar una assemblea extraordinària, presidida per Mons. Romà Casanovas, bisbe de Vic i president de Càritas Diocesana de Vic, el Sr. Ramon Martínez, director de l'entitat, i el Sr. Joan Soler, secretari general diocesà. L'acte, dut a terme a l'Escrivania de la catedral de Vic, va comptar amb la presència dels representants de les Càritas que formen la diòcesi de Vic, és a dir, dels arxiprestats d'Anoia-Segarra, Manresa, Bages Nord, Bages Sud, Vic, Ripollès, Lluçanès, Moianès, Ter-Collsabra i Guàrdies-Congost.

El Sr. Joan Gotsens, administrador diocesà, va informar sobre el pressupost de l'entitat per a l'any 2025, de 2.394.000 euros, que fou aprovat de forma unànime pels assistents. D'altra banda, la Sra. Montserrat Roca, referent directiva de formació diocesana, va presentar el nou pla de voluntariat, que té com a objectiu millorar la captació, la formació i l'estada de les persones voluntàries.

Acabada l'assemblea, els membres de les diverses Càritas de la diòcesi van visitar les noves oficines dels serveis diocesans, situades a la plaça de la Catedral de la capital d'Osona.

Necrològica

Mn. Lluís Caralt i Roca

Havia nascut a Santa Cecília de Voltregà el dia 19 de setembre de 1934 i va rebre l'orde del presbiterat el 20 de desembre de 1958.

Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari de les parròquies de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès (1959) i de la Soledat d'Igualada (1962). Fou rector de Santa Maria de Rubió i de Sant Martí de Maçana, com també capellà de les Carmelites Descalces d'Igualada (1966). Igualment, va ser rector de Sant Pere d'Òdena i encarregat de Santa Maria de Rubió (1977).

Va exercir el rectorat de Sant Pau de Segúries i de Sant Miquel de Cavallera (1982) i el vicariat de Sant Julià de Tregurà, Sant Martí de Vilallonga de Ter i Sant Miquel de Setcases (2009). Morí a Vic el dia 6 de març, a noranta anys d'edat i seixanta-set de ministeri de prevere. Al cel sia.

El papa Francesc rep l'alta i continuarà la convalescència al Vaticà

El papa Francesc va rebre diumenge l'alta hospitalària després de 37 dies ingressat al Policlínic Gemelli de Roma a causa d'una infecció respiratòria greu. El pontífex, de vuitanta-vuit anys, tornà a la seva residència de la Casa Santa Marta, al Vaticà, on continuarà la recuperació sota supervisió mèdica.

Segons va explicar el Dr. Sergio Alfieri, cap de l'equip mèdic que l'atengué, Francesc es trobava estable i la seva

evolució havia estat «lenta però constant». Tot i que les infeccions més greus ja s'han resolt, haurà de seguir un tractament farmacològic i sessions de rehabilitació durant almenys dos mesos per a garantir una recuperació completa. «Quan un pacient ha passat per una situació tan greu, el millor lloc per a continuar la convalescència és casa seva, ja que a l'hospital és on hi ha més risc de contraure noves infeccions», va destacar Alfieri.

Durant el seu ingrés, el Sant Pare va rebre nombroses mostres de suport de fidels d'arreu del món, així com visites de membres de la cúria i del personal mèdic que el cuida. Els professionals sanitaris del Gemelli fins i tot li van preparar una petita celebració amb coca per commemorar els seus dotze anys de pontificat, un gest que Francesc agraií profundament.

Abans de deixar l'hospital, el Papa va aparèixer a la finestra del policlínic per dirigir l'àngelus dominical, en la seva primera aparició pública des de la seva hospitalització. Visiblement emocionat, dedicà unes paraules als fidels congregats i expressà el seu agraïment per les pregàries i el suport rebut. Finalment, abandonà el centre mèdic i es traslladà al Vaticà, on repregué el seu dia a dia amb precaució, seguint les recomanacions dels metges.

Itinerari d'implementació del procés sinodal

El dia 11 de març el papa Francesc va aprovar definitivament la posada en marxa d'un itinerari d'acompanyament i avaluació de la fase d'implementació del procés sinodal. Aquesta decisió dona continuïtat a les indicacions recollides en el Document final de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, on ja s'assenyalava que les Esglésies locals i les agrupacions d'Esglésies havien de desenvolupar aquestes directrius.

Segons ha explicat la Secretaria General del Sínode, en una carta enviada pel cardenal Mario Grech, aquest camí sinodal implicarà totes les diòcesis i conferències episcopals del món, així com les seves agrupacions continentals. A més, es preveu la participació d'instituts de vida consagrada, societats de vida apostòlica, associacions laicals, moviments eclesials i noves comunitats presents en cada territori. El procés culminarà amb la celebració d'una Assemblea Eclesial al Vaticà l'octubre del 2028, un esdeveniment que reunirà representants de tota l'Església per tal d'avaluar el camí recorregut i consolidar la implementació de les indicacions sinodals.

La Pel·lícula

El guardián. Bajo la protección de san José

Dirigida per Dariusz Regucki

Polònia, 2023

Intèrprets: Bartosz Geisler i

Aleksandra Polewska

Drama

Aquesta història, basada en fets reals, no et deixarà indiferent. Ens endinsa en la crisi matrimonial d'una prometedora violinista i el seu marit, un periodista de ràdio ambiciós, que semblen estar a punt de trencar definitivament la seva relació.

Tot canvia quan ell, immers en una investigació periodística, descobreix l'impacte sorprenent de les intervencions de sant Josep en la vida d'altres persones. Aquesta troballa el porta a reflexionar profundament sobre el seu propi paper com a espòs i pare. En el moment decisiu haurà de prendre una decisió crucial: serà capaç d'actuar com el veritable guardià de la seva família?

Amb una narrativa commovedora i un missatge ple d'esperança, aquesta pel·lícula convida a redescobrir el valor de la fe, el compromís i la protecció de la família.

Creix el nombre de catòlics al món fins a 1.406 milions

Redacció

L'Església catòlica continua la seva expansió mundial, segons les darreres dades publicades a l'Annuario Pontificio 2025 i l'Annuarium Statisticum Ecclesiae 2023. La població catòlica ha crescut un 1,15% entre 2022 i 2023, arribant a 1.406 milions de fidels. L'Àfrica lidera aquest creixement, amb un augment del 3,31%, assolint 281 milions de catòlics. A Amèrica, que concentra el 47,8% dels fidels del món, la xifra ha crescut un 0,9%, mentre que a l'Àsia l'augment ha estat del 0,6%. A Europa, tot i ser la zona menys dinàmica, el percentatge de catòlics ha pujat lleugerament, fins al 39,6% de la població. Oceania també experimenta un creixement destacat, superant la xifra d'11 milions de fidels (+1,9%).

Augmenta el nombre de bisbes, que ha passat de 5.353 (any 2022) a 5.430 (any 2023) (+1,4%). L'increment és especialment notable a l'Àfrica i a l'Àsia, continents que continuen mostrant

una gran vitalitat eclesial. També ha crescut el nombre de diaques permanents, un 2,6% en el darrer any, especialment a Amèrica (+3,8%) i Oceania (+10,8%).

Pel que fa als sacerdots, malgrat una lleugera disminució global (-0,2%), l'Àfrica i l'Àsia continuen sumant noves vocacions. L'Àfrica ha registrat un increment del 2,7% en el nombre de sacerdots, i l'Àsia, de l'1,6%, tendència que contrasta amb la disminució a Europa, Amèrica i Oceania. A més, el nombre de seminaristes majors es manté estable a l'Àfrica, amb un lleuger creixement de l'1,1%.

Malgrat la davallada global en el nombre de religiosos i religioses professors, l'Àfrica i el sud-est asiàtic han experimentat un augment en les vocacions femenines, amb un increment del 2,2% i el 0,1%, respectivament. Tot i la disminució en altres continents, les religioses continuen essent una part fonamental de la vida eclesial.

Caminar junts en l'esperança (II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tota la vida és un camí, amb característiques de pelegrinatge, perquè anem vers una meta que no podem oblidar mai: el trobament amb el Pare. Jesús ens diu: *Jo soc el camí* (Jn 14,6). Així és: ell, el Fill etern de Déu, s'ha fet home com nosaltres per ser el nostre «camí». Amb Jesús, que té una humanitat com la nostra, arribem al Pare. Però, com sabem amb certesa que caminem amb Jesús? Hi ha un senyal clar: si ens esforcem per practicar el que ens demana el sant pare Francesc —per qui continuem pregant a fi que el Senyor li doni la salut i les forces necessàries per a acomplir la missió que té encomanada—: la conversió a la sinodalitat.

¿Fem el possible perquè la gent se senti part de la nostra comunitat parroquial, o la marginem?

El cristià és conscient que el camí de seguiment de Crist no el fa sol. Quan algú es troba amb Crist, sorgeix, en el mateix instant, el «nosaltres» eclesial. La vocació cristiana és caminar junts amb els germans. «Els cristians són cridats a fer camí junts, mai com a viatgers solitaris. L'Esperit Sant ens impulsa a sortir de nosaltres mateixos per a anar cap a Déu i cap als germans i a no tancar-nos mai en nosaltres mateixos», ens diu el Papa en el missatge per a la present Quaresma.

Aquesta és la conversió a la sinodalitat que hem de demanar al Senyor, tot avançant vers la Pasqua. Caminar junts significa tenir en compte els altres que comparteixen la mateixa fe, no pas com uns contraris a qui cal evitar, sinó amb el cor obert al que tot germà em pot aportar en el meu seguiment fidel de Crist. Implica també lluitar per vèncer les enveges i les hipocresies en les nostres comu-

nitats. Ser sembradors d'unitat, ser capaços de mirar més el que ens uneix que no pas el que ens separa; tot això és caminar sinodalment. Viure en el misteri de l'Església és experimentar la comunió que, brollant de Déu mateix, fa niu en nosaltres, com un do i com una profecia per al nostre món. Misteri experimentat en el diàleg fraternal, en l'escolta mútua amb vista a la recerca de la voluntat de Déu. En concret, per a nosaltres, la conversió sinodal significa preguntar-nos sincerament quin acolliment fem dels decrets del nostre *Sínode per l'esperança*. Hem fet una lectura atenta i generosa del que el Sínode Diocesà ens ha aportat?

Aquesta Quaresma ens demana més actitud sinodal. Som capaços de treballar junts tots nosaltres al servei del Regne de Déu en cada realitat nostra? Tenim actitud d'acolliment amb tota persona que s'acosta a nosaltres? ¿Fem el possible perquè la gent se senti part de la nostra comunitat parroquial, o la marginem per diferents motius?

